

SIRI

Hej, Siri.

Šta je recept za dobru predstavu?

Možda malo smijeha, malo iskrenih razgovora, prstohvat svakodnevnih problema. I, naravno, slatko-kisela piletina.

Sinoć smo gledali predstavu „Slatko-kisela piletina“ Reflex teatra iz Banje Luke.

Jedna večera.

Nekoliko prijatelja.

Mnogo tema.

Posao, život, porodica, oni mali problemi koje svi nosimo sa sobom...

Komedija.

Ali ona koja nas nasmije, pa nas natjera da se na trenutak zamislimo.

A slatko-kisela piletina?

Nije stigla na festivalski meni.

Ostala je na sceni.

I u naslovu.

Jučer nas je osvježila i kiša, ali sreća ne bi nevremena. Oblaci su nam na trenutak zaklonili sunce, ali danas nas je opet počastilo svojom toplinom.

Večeras putujemo malo južnije, po pismima, možda negdje na otok.

U pratećem programu dolaze nam gosti iz Vodica sa predstavom „Draga Ulija – Ljubavna pisma s Otoka“.

A nakon toga... Duga vožnja.

„Transibirska željeznica“ i DIS – Pozorište mladih Banja Luka.

Posljednja predstava takmičarskog programa.

Festival ne usporava.

Samo mijenja stanice.

A mi uskoro stižemo na posljednju.

Idemo dalje!

SA PREDSTAVE

"SLATKO – KISELA PILETINA"

REFLEX TEATAR

BANJA LUKA

SA OKRUGLOG STOLA

PREDSTAVA "SLATKO – KISELA PILETINA"

Senada Milanović, moderatorica Okruglog stola, pozdravila je prisutne i predstavila ansambl iz Banja Luke kao mlado pozorište koje ima odraslu scenu. Zamolila je da kažu nešto o svome osnivanju i odluci da se bave amaterizmom.

Siniša Babić, glumacu predstavi, odgovorio je da imaju deset aktivnih članova i četiri saradnika te da su svi bili polaznici Škole glume i javnog govora pri Teatru 078 koju je vodio glumac Željko Stjepanović. Prošle godine su odlučili da preuzmu ideju o osnivanju amaterskog pozorišta iako nemaju prostor gdje bi radili. Do sad su imali pet izvođenja ove predstave. Publici su se svidjeli što im i jeste bio cilj.

Sandra Jovanović, glumica u predstavi, ispričala je da se u školi bavila glumom i da je prije nekoliko godina pohađala Školu glume i javnog govora, te da je slučajnim susretom sa Bojanom pristala da radi na ovoj predstavi. Naglasila je da je gluma za nju izazov i izduvni ventil od posla kojeg radi četrnaest, petnaest sati na dan. Htjela je da se bavi nečim kreativnim i korisnim u isto vrijeme. Ansambl joj se svidio, atmosfera je pozitivna i opuštena, te je jako sretna zbog dobrog druženja i zabave.

Rade Lukač, glumac u predstavi, dodao je da je uvijek volio da imitira ljude, ali nikada nije glumio. Na nagovor ekipe počeo je da glumi što ga je oslobodilo u javnim nastupima i kontaktima sa ljudima. Smatra glumu jednim predivnim i korisnim iskustvom.

Igor Dodig, autor teksta i režiser predstave, rekao je da voli pozorište, ali da ga je strah da glumi. Da bi bio dio ansambla, počeo je da piše dramske tekstove. Ovaj tekst je pisao znajući da će Rade i Siniša glumiti, a ko će dobiti ženske uloge, nije znao. Dodao je da su radili još jednu predstavu po njegovom tekstu „Happy end“, da piše komedije i drame da mu je to hobi jer je ekonomista po struci.

Senad Jusić se zahvalio ansamblu na jednoj ugodnoj noći u pozorištu, tema mu se svidjela kao i sama gluma, nema zamjerke, osim sugestije da sto, koji je centar radnje, treba pomjeriti bliže publici.

Senad Milanović, član stručnog žirija, čestitao je od srca na odličnom tekstu i glumačkoj izvedbi, dodao je da mu je drago što je konačno imao priliku pogledati njihovu predstavu. Složio se sa predhodnom sugestijom za pomjeranje stola naprijed, koje bi pojačalo dojam i glasnoću, a ima dovoljno prostora za ostale scene. Primijetio je da je prvi dio statičan, a da bi dinamiku mogli pojačati jednostavnom zamjenom mjesta, da publika vidi jasnije lik na kojem je fokus, te kako se fokus mijenja, i likovi bi mogli mijenjati mjesta. Prvi dojam je važan publici. Ovako će poboljšati pažnju publike i prvi dio će dobiti na dinamici. Za drugi dio predstave nema primjedbu, uživao je.

Marko Misirača, član stručnog žirija, iskazao je svoje zadovoljstvo novoformiranim teatrom i dodao da odrasle scene gotovo da i nema na našim prostorima. Viđamo omladinske i srednjoškolske koje se gotovo i poklapaju, ali odraslih scena je malo. Rekao je da svjedočimo jednoj ozbiljnoj i hrabroj priči u amaterskim pozorištima jer su spremni na eksperiment sa predstavama i novim tekstovima. Sugerise režiseru da kod gostovanja obavezno prilagodi mizanscen i da rade probu sa mizanscenom, da bi osjetili novi prostor. Nekada se glumci bune na izmjene u zadnji trenutak, ali je u novom prostoru to nekad neophodno.

Nedžad Ibrahimović, član stručnog žirija, dodao je da mu se tekst jako dopada, da je na početku kod glumaca bila vidljiva trema, ali kratko. Rekao je da mu je drago da je njima lijepo i da se zabavljaju, te čestitao ansamblu.

Vahid Duraković, istakao je da se kao dio organizacije Teatarskog festivala Bosne i Hercegovine FEDRA bavi radom amaterskih pozorišta dvadesetak godina i da je teško naći ozbiljnu grupu. Dodao je da je kao selektor sretan da je pronašao Reflex teatar i jednog odličnog pisca koji pričaju svoju priču i na takav način lakše komuniciraju sa publikom.

Senada Milanović, moderatorica, postavila je pitanje o narednim planovima teatra.

Siniša Babić, glumac u predstavi, odgovorio je da imaju još jedan festival sa ovom predstavom, a za drugu sezonu planiraju postaviti predstavu „Otac“ po tekstu Florijana Zelleria i jednu predstavu za djecu. Zaključio je da imaju dosta planova i voljeli bi da rade dugo i raznovrstan repertoar te da bi volio da riješe finansijsku podršku jer se trenutno sami finansiraju.

KNJIGA UTISAKA

"SLATKO – KISELA PILETINA" REFLEX TEATAR BANJA LUKA

Milenial core?

Fina predstava.

Predstava vrhunska, glumci super!

Jako güt predstava, ok! - Dennis

Odlično! - keki žvlj

Najbolji!

Odlični kao i svaki put!

Predobra predstava, uživali smo!

Bravo!!!

Zanimljivo, duboko, sa jakom pričom i vrlo duhovita.

Interesantan razgovor odraslih osoba.

Veoma dobra, skoro genijalna!

GENIJALNA KOMEDIJA, ODLIČNI GLUMCI, DINAMIČNO I ZABAVNO, DIRLJIV OBRAT NA KRAJU. FINO JE ZA PROMJENU NA SCENI VIDJETI STARIJE GLUMCE AMATERE, TOGA ODAVNO FALI NA FEDRI. OVA PREDSTAVA ULAZI U UŽU KONKURENCIJU ZA NAGRADU, OCJENA: 9/10! ARCHY

PREDSTAVLJAMO GLUMCA VEČERI RADE LUKAČ

Rade Lukač je dio sjajne glumačke ekipe Reflex teatra, koja je večeras oduševila bugojansku publiku. Proglašeni ste od strane žirija publike glumcem večeri pa je nekako logično da krenemo od toga. Kako se osjećate povodom nagrade?

Ovo je stvarno iznenađenje, stvarno ovo nisam očekivao. Očekivao sam da će kolega Siniša dobiti nagradu jer je njegova uloga nekako interesantnija publici, ima u njoj više humoresknih elemenata, dok je moj lik profesora onako malo manje upadljiv. Tako da mi je drago da je žiri prepoznao moje igranje.

Kako je krenuo tvoj teatarski život?

Ja sam počeo u Studiju 078 gdje sam učio te neke prve glumačke korake. Poslije toga smo počeli pripremati predstavu "Happy end" po Igorovom tekstu, gdje sam igrao glavnu ulogu i to je bio moj početak, moja prva uloga.

Možeš li nam reći nešto o toj predstavi?

Ona je drugačija od ove večerašnje predstave. To je neka krimi komedija. Ja u njoj glumim lika koji je, onako, popriličan parazit. Igram muža jedne bogate žene koju on maksimalno iskorištava i živi od njenog bogatstva. Predstava je interesantna, još uvijek je igramo i ljudi fino reaguju na nju. Ko zna, možda sljedeće godine dođemo na festival FEDRA sa njom.

Koliko ste zadovoljni onim što se čulo na okruglom stolu?

Svaka dobronamjerna kritika je dobra kritika. Senada znam pošto sam ga gledao u nekoliko predstava. Od reditelja Marka Misirače sam gledao "Majstori, majstori" u Narodnom pozorištu tako da jako cijenim mišljenje profesionalaca, jer ipak je pozorište njihov posao.

Za kraj razgovora, kakvi su tvoji utisci o našem Festivalu?

Stvarno su odlični. Festival je profesionalno organizovan. Stvarno nemam riječi, osjećam se kao da sam kod kuće. Kao da nismo ni otišli iz Banja Luke. Drago mi je da smo na ovom Festivalu jer mislim da je on najjači festival što se tiče amaterskih pozorišta. Nekako, učestvovanje na ovom Festivalu nosi određenu težinu.

RAZGOVOR SA...

IGOR DODIG

Sinoć smo prisustvovali lijepom teatarskom činu kojeg su nam priredili članovi Reflex teatra iz Banja Luke. Režiju i tekst potpisuje gospodin Igor Dodig. Bavite se i pisanjem dramskih komada i režijom, šta Vas je privuklo teatru?

Ja teatar jako puno volim, u Beogradu sam, kao student gledao jako puno predstava. Kao student, mogli smo i besplatno da gledamo sve te predstave, najbolje glumce, najbolje režisere. Tako da, vjerovatno ta moja ljubav prema pozorištu odatle potiče. Naravno, sve se to nastavilo i kasnije decenijama kroz praćenje teatra u Banja Luci, Sarajevu, Zagrebu, Beogradu. Znači, ta ljubav je dugo postojala, ali se nisam aktivno uključivao sve dok nisam vidio da su moji prijatelji članovi lokalnog teatra u Banja Luci. Ta činjenica je onda i mene privukla da pridem teatru, ali pošto imam veliku tremu da glumim, onda sam našao to svoje mjesto u teatru kao pisac i režiser. To mi je trenutno jako zanimljivo i planiram da se time nastavim baviti.

Kako je sve to krenulo sa pisanjem dramskih tekstova i koliko ste ih do sada napisali?

Pa, to je onako jedan svojevrsni kuriozitet. Ja sam svoj prvi komad "Happy end" napisao prije petnaest godina, iz čiste dosade. Bilo mi je dosadno na poslu i jednostavno da vidim da li ja to mogu. Taj tekst je čekao neko svoje vrijeme dok ga nije pročitao Željko Stjepanović. On se pohvalno izrazio o tekstu i dao mi neku motivaciju da nastavim pisati. Tekst "Slatko-kisela piletina" je moj drugi tekst, a poslije toga sam napisao još četiri teksta. Tako da ja sada pokušavam da vidim ima li tu nekakvog prostora za neka pozorišta kod nas ili bilo gdje, kojima bi ti tekstovi bili zanimljivi. Naravno, teško to ide, teško je proći pored ovih etabliranih pisaca. Bez obzira na to, pokušavamo naći neko svoje mjesto pod suncem.

Nadamo se da će ovo igranje Vašeg teksta na našem Festivalu tome doprinijeti. Kakvi su Vaši utisci o našem Festivalu?

Najbolji mogući, nama je zaista bila čast da dođemo u Bugojno i što smo prošli selekciju. Što se tiče samog Bugojna i organizacije, mogu samo reći sve najbolje i sigurno ćemo gledati i da se sljedeće godine prijavimo i pojavimo na ovom Festivalu.

FEDSIKON

Ime i prezime?

Sandra Jovanović

Mjesto iz kojeg dolazite?

Banja Luka

Da možete birati bilo koji pozorišni žanr za igrati do kraja života, koji biste izabrali i zašto?

Drama, zbog težine izvođenja uloga i njihovog dopiranja do suštine problema i gledalaca.

Koliko godina ste u teatru i sjećate li se prve uloge?

3 godine. Naravno, uloga u predstavi *Iza zatvorenih vrata* – Ines.

Da li je improvizacija talenat, vještina ili nužda i koliko je zapravo koristite?

Nužda :) Rijetko, samo u situacijama kada se dese stvari koje se dese da budu izvan konkretne npr. neko zaboravi ili preskoči repliku.

Šta biste poručili sebi na početku pozorišnog puta?

Uživaj, igray se i pusti mašti na volju i daj sve od sebe.

RAZGOVOR SA...

MARKO MISIRAČA

Član stručnog žirija 54. Teatarskog festivala Bosne i Hercegovine FEDRA ove godine je i reditelj Marko Misirača. Marko, hvala ti što ćemo u narednim minutama razgovarati. Za početak, ove godine si ponovo u ulozi člana žirija, a u toj ulozi bio si i prošle godine na FEDRI. Da li ti je prvih petnaestak minuta predstave dovoljno da shvatiš da se pred tobom nalazi ozbiljan teatarski rad kada je riječ o amaterima?

Hvala na pozivu i hvala na pitanju. U principu, duboko vjerujem da jeste. Bez neke lažne skromnosti, tu se prvenstveno radi o iskustvu. Dovoljno sam radio s mladima i dovoljno predstava gledao da mogu reći da je petnaestak minuta često dovoljno da se stekne prvi utisak. Naravno, uvijek se desi neko iznenađenje i onda se obradujem kada shvatim da nisam uvijek u pravu i da i amateri mogu da me iznenade.

Evo, kada već spominješ iskustvo, sinoć smo gledali predstavu iz Bijeljine. Oni postoje tek tri godine, a izveli su sjajnu predstavu i nemaju veliko iskustvo.

Da. Nekada su od samog iskustva i rada važniji dobra energija i dobar spoj ljudi. Osoba koja je radila s tom mladom ekipom očigledno je veoma entuzijastična, a taj entuzijazam je naišao na plodno tlo. Oni su bili željni da ispričaju neku svoju, autentičnu priču. To je takođe, veoma važno - odabir materijala i tema o kojima se govori na sceni. Kada se sve to spoji, predstava jednostavno počne da funkcioniše. Našli su se jedni s drugima i sve je nekako prirodno profunkcionisalo.

Koje su najčešće greške koje amateri prave?

Čini mi se da amateri najčešće griješe kada pokušavaju imitirati ozbiljno profesionalno pozorište. Za tim zapravo nema potrebe, jer oni imaju nešto svoje i autentično. Mi kao gledaoci ni ne očekujemo da budu isti kao profesionalci. Sinoćnja predstava, koja nam je još uvijek najsvježija, odličan je primjer kako jedan omladinski, amaterski teatar treba da funkcioniše. Radili su nešto što je na tragu autorskog projekta. Nisu se bavili nekim klasičnim komadom koji je teško iznijeti s ograničenim budžetom i drugim resursima. Tražili su nešto svoje i autentično. To je ispalo veoma dobro i prenijelo je energiju publici. Predstava je jednostavno prešla rampu. Mislim da amateri treba da slijede upravo tu svoju autentičnost. To je najvažnija stvar u amaterizmu.

Kada već spominješ publiku, da li ti se nekada na FEDRI desilo da potpuno drugačije vidiš predstavu od publike? Kako pomiriti stručni i gledalački pogled na pozorište i da li ih uopšte treba pomirivati?

Mislim da publiku uglavnom ne možete prevariti. Ona uglavnom reaguje manje-više isto. Možda publika ne umije uvijek artikulirati zašto joj se nešto sviđa ili ne sviđa, ali kada predstava pređe rampu, onda je to uglavnom to.

Da li ti se nekada desilo da se tebi predstava uopšte ne dopadne, a da publika reaguje potpuno drugačije?

U amaterizmu se ne sjećam da mi se to desilo. U profesionalnim pozorištima je situacija nešto drugačija. Na premijerama često dođe specifična publika koja ima potrebu da „laže“ sebe ili jedni druge. To je jedan drugačiji kod. Ali govorimo o premijerama. Kada predstava dugo živi i igra se, onda sigurno postoji razlog zbog kojeg traje i neki kvalitet koji je održava. U amaterskim predstavama sve je nekako čistije. Publika dolazi veoma otvorena i spremna da bude, u najboljem smislu te riječi, „prevarena“ u pozorišnom smislu. Tako da se moj i njen doživljaj uglavnom preklapaju.

Šta ti je teže ocijeniti: odličnu režiju s prosječnom glumom ili vrhunsku glumu s prosječnom režijom? I dalje govorimo o amaterizmu, iako si na okruglom stolu spomenuo da ne želiš praviti strogu razliku između profesionalaca i amatera. Ali sada si u ulozi člana stručnog žirija. Šta ti je važnije? Dakle, šta bi ti bilo teže ocijeniti?

U posljednjih nekoliko godina primjećujemo da s amaterima sve češće rade profesionalci – glumci ili reditelji koji su se, sticajem okolnosti, vratili u svoj kraj i počeli raditi sa svojim ljudima. Zbog toga se sve više fokusiramo na glumački izraz. Režiju, naravno, posmatramo, ali akcenat stavljamo na glumce, jer njih najviše i ocjenjujemo. Ipak, postoji i nagrada za najbolju režiju. Obradujemo se kada vidimo nešto maštovito i kreativno. Međutim, čini mi se da se ovdje ipak vodimo nekim drugačijim parametrima. Na ovom festivalu smo posljednjih godina imali mnogo ljudi koji su profesionalci – diplomirani glumci i reditelji ili veoma iskusni ljudi koji su blizu profesionalnom nivou. Zbog toga je glumački izraz često u prvom planu.

Dakle, akcenat je na glumačkom izrazu?

Da. To je nekako i najzanimljivije vidjeti. Ali i režija se kao profesija oslanja na mnoge druge elemente. Nažalost, danas ni profesionalna pozorišta često nemaju dovoljno novca za scenografiju, kostime i druge prateće elemente predstave, a kamoli amaterska. Zbog toga se sve često svodi na rad s glumcima i na ono elementarno. Režija tada gotovo prelazi u domen pedagogije, a manje se bavi samim postavljanjem predstave.

Koji kvalitet najviše nedostaje amaterskom teatru, a posebno te obraduje kada ga prepoznaš?

Obraduje me upravo ta autentičnost o kojoj smo pričali. To je nešto što amateri mogu donijeti i čemu bi možda mogli pozavidjeti i profesionalni glumci. To je iskrena strast - ne samo prema pozorištu nego i prema životu. Ljudi su spremni da prožive neke druge živote, da dođu na scenu i daju svoj maksimum jer to zaista iskreno vole. Svi smo mi nekada krenuli upravo iz toga. Svi smo počeli da se bavimo ovim poslom zbog te strasti, ali su mnogi od nas negdje tokom života na to malo zaboravili. To je ono što nas zaista pokreće i osvježava kada dođemo ovdje. Zato mislim da ljudi vole dolaziti na ovaj festival iz cijele Bosne i Hercegovine i regije.

A šta bi im savjetovao kao profesionalac? Šta bi još mogli unaprijediti?

Prije svega, da budu otvoreni i spremni čuti različita mišljenja i savjete. Oni ne mogu birati s kim će raditi, odnosno koji će pedagog ili reditelj raditi s njima, ali mogu biti otvoreni prema različitim pristupima. Nemam neki konkretan savjet koji bih izdvojio, jer su oni već sada veoma otvoreni. Sjajno je što dolaze na festival, slušaju različita mišljenja i pokušavaju ih usvojiti. Važno je da ono što im se kaže pokušaju pravilno procesuirati i osvijestiti, jer im svi mi govorimo upravo u njihovom najboljem interesu.

Hvala ti na ovom razgovoru. Želim ti da ti što lakše prođe ocjenjivanje.

VEČERAS

Pozorišna dvorana

18,00 sati

PRATEĆI PROGRAM

Dramska amaterska družina CUK-a Vodice (Hrvatska)
„DRAGA ULIJA – Ljubavna pisma s Otoka“
(Autor teksta: Davorka Vukov Colić)

Režija: Zdravko Todorović

Igraju:

Tonka Cindrić – Pripovjedačica 1, Mare
Joanne Kalmeta – Juričev – Pripovjedačica 2, Jerka
Andela Fržop – Pripovjedačica 3, Ulja, unuke Hana i Ivana, Maria Lauro
Stanko Skočić – Pripovjedačica 4, Alberto i Ante, unuk Nikša
Miljenko Antulov – Pripovjedač 5, Srećko i Frane, unuk Marko

Dramatizacija: Zdravko Todorović

Scenografija: Zdravko Todorović

Tehničar rasvjete i zvuka: Mario Petrović

Autori projiciranih slika: Vasko Lipovac, Neno Mikulić

Autor originalne muzike: Miki Dopling - Glazbeni intermezzo, song sv. Blaž, Borna Šercar:
Grlim te morem

O predstavi:

Na početku 20. stoljeća mladići sa siromašnog dalmatinskog otoka, Ante, Srećko, Frane i Alberto, odlaze trbuhom za kruhom u Ameriku ili na plovidbu rutama admirala Kolumba... Iza muškaraca ostaju njihove mlade žene: Ulja, Mare, Jerka i Lenka. Hoće li supruge dočekati povratak muževa, a parovi zajednički život i sreću?

Knjiga je utemeljena na stvarnim svjedočanstvima i na obiteljskim sjećanjima. To je scenski mozaik pričica i anegdota sa zavičajnog otoka te iz dalekih *Merika*, lepeza proznih fragmenata iz života *bijelih* udovica, osuđenih na samoću i čekanje muževa iseljenika...

I u ovoj predstavi radi se, dakle, o priči iz našega kraja, iz vodičko-tribunjskog arhipelaga, o drami s mora, o ženama koje su „*četrdeset godin čekale muža da se vrati*“, poput matere Zlarinjanina Mladena Bjažića. Priča je to o ispraćaju u *Merike* naših *dječaka*, sa suzama u očima i *šudarićima* u rukama kao zastavicama, i čekanju da se vrate - *ljudi...* („*Iša mi je dragi u Merike, ostavlja lašun i motike...*“).

VEČERAS

Pozorišna dvorana

19,30 sati

TAKMIČARSKI
PROGRAM

DIS – Pozorište mladih Banja Luka
TRANSIBIRSKA ŽELJEZNICA
(Autor teksta: Ognjen Bogdanović)

Režija: Ognjen Bogdanović

Igraju:

Dušica Lakić
Ana Vukelić
Tea Vulić
Vanja Banjac
Nikola Pandža
Filip Aleksić

Asistent režije: Željman Savčević
Muzika: Marko Ristić

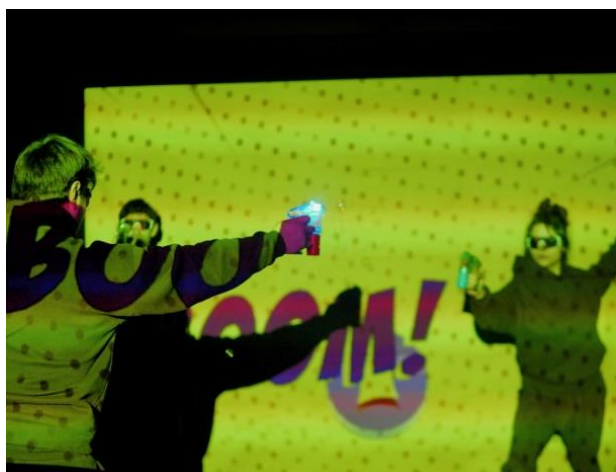

O predstavi:

Predstava je inspirisana poemom „Transsibirska proza (Mala Žana Francuskinja)” autora Blaise Cendrars, jednim od ključnih djela evropske avangarde. Zadržavajući njen fragmentarni stil, brze smjene slika i miješanje unutrašnjeg i spoljašnjeg svijeta, predstava gradi scenski jezik koji odstupa od klasične dramske strukture.

Umjesto linearne radnje, publika prati niz prizora, sjećanja i unutrašnjih stanja. Likovi nemaju jasno definisane ciljeve, niti se razvijaju kroz tradicionalni dramski sukob već se pojavljuju, nestaju i ponavljaju, poput motiva u muzici.

U središtu je odnos dvoje likova čija je bliskost nemoguća: on želi ljubav izvan sistema razmjene, dok ona opstaje unutar njega. Njihov odnos otvara pitanje identiteta, izbora i granica između onoga što jesmo i onoga što bismo željeli biti.

Predstava svjesno razbija iluziju pozorišta, oslanjajući se i na principe Brehta i njegovog efekta začudnosti, kako bi publiku udaljila od pasivnog praćenja i približila aktivnom doživljaju i promišljanju.

Ovo nije predstava koja nudi odgovore, već iskustvo koje se gradi kroz ritam, atmosferu i fragmente, poput putovanja vozom kroz prostor, ali i kroz unutrašnji svijet.

SUTRA

Mala sala

12,30 sati

PRATEĆI PROGRAM

Prezentacija radionica SIMBOLIČKA TRANSFORMACIJA DRAMSKE RADNJE

Voditelj: Senad Milanović

6. DAN FESTIVALA

OBAZIRANJA

FEDRO: Sedam...

FEDRINICA: Zamalo ti ne rekoh.

FEDRO: Sedam dana prođe k'o dlanom od dlan, šta ćeš reć'?

FEDRINICA: (smješka se) Ma ništa, ima ono kad se kaže dva, osam i tako... A nije prošlo sedam nego šest dana.

FEDRO: Nisam ja Fibonači pa da računam, uprosti svoje opservacije.

FEDRINICA: Dobro. Hoću da ti kažem da bih ja trebala ići na jogu.

FEDRO: Štaš na jozi?

FEDRINICA: Kakvom Jozi bolan?

FEDRO: Pa, joga – jozi, kao tuga – tuzi, učila si u školi.

FEDRINICA: Ja mislila ti govoriš o nekom č'o'eku imenom Jozo. Zgranula sam se.

FEDRO: Sinoć u predstavi onaj tako reče, a glumac je. Valjda se tako kaže!?

FEDRINICA: On pijan bio, a i onaj profesor.

FEDRO: A žene ne spominješ. Ona jedna pijana k'o tena, a i druga.

FEDRINICA: Ne kaže se pijana k'o tena, nego pijana k'o duga.

FEDRO: Kaže se pijana k'o majka.

FEDRINICA: Opet po ženama jadnim.

FEDRO: Ono su fitmije prave, što ne piju šerbe?

FEDRINICA: Po tvome, samo muški smiju pit'?

FEDRO: Normalno, žene kad se napiju budu lakše dostupne muškadiji.

FEDRINICA: Muški kad se napiju zanose se k'o breze na vjetru, baljezgaju bezveze, umisle sebi da su neke face, a ispadaju obični volovi.

FEDRO: (skoči i udari rukom o sto) Ženo, ušla si u domenu vrijeđanja osoba muškog spola i zahtijevam izvinjenje ili ću primijeniti kazne tipa „indijanska vatra“, „kako medo sere“ ili ću ti jednostavno izbiti vazduh.

FEDRINICA: (glumi uplašenost) Oh, oprosti. Ove riječi su mi se otele nekontrolisano, povlačim prethodno poređenje. (sebi u njedra) Ne da ste k'o volovi, nego k'o oni volovi posavci...

SELEKTOR:

Vahid Duraković

STRUČNI ŽIRI:

Nedžad Ibrahimović

Marko Misirača

Senad Milanović

MODERATOR OKRUGLIH

STOLOVA:

Senada Milanović

ORGANIZACIONI ODBOR:

Senada Milanović

Nedžad Milanović

Suad Velagić

Edin Ćatić Bato

Ermina Musić

Vahid Duraković

Antonio Džolan

Tidža Čaušević

Elma Idrizović

Mirza Bušatlić

Anela Ćosović

ŽIRI PUBLIKE:

Sead Karadža

Edin Edo Korjenić

Emina Hozić

Munevera Bešlić

Amna Huskić

Miroslav Ristanović

Arijan Duradbegović

Nedim Ćefo

Amir Nuhić

DIREKTOR FESTIVALA: Mirza

Idrizović

ORGANIZATOR KULTURNIH

AKTIVNOSTI: Vahid Duraković

PR FESTIVALA: Mirza Bušatlić

REDAKCIJA BILTENA:

Nedžad Milanović, urednik

Ermina Musić, tehnička urednica

Suad Velagić

Mirza Bušatlić

Ajla Sušić

Adin Kurbegović

Senada Milanović

DIGITALNI DIZAJN FESTIVALA:

Edin Ćatić Bato

TEHNIČKA EKIPA:

Senad Imamović Struja

Edin Ćatić Bato

Mahmut Ždralović

Emir Hodžić Zoha

DIZAJN PLAKATA I NASLOVNICE

KATALOGA: Tidža Čaušević

UREDNIK INTERNET STRANICE:

Edin Ćatić Bato

VOLONTERI:

Adem Ugarak (koordinator), Lamija

Horozović, Daira Ahmić, Isak Frljak,

Emrah Bušatlić, Medina Isak, Merima

Mešić, Ahmed Zekotić, Aid Šehić, Hanah

Hozić, Abduselam Hozić, Jasmin

Omeragić, Nešad Mašić, Selma Huskić,

Lejla Ahmetović, Una Ugarak, Nedim

Ugarak, Ajna Ždralović, Naida Bušatlić.